

DOBAI PÉTER

„*In taberna quando sumus...*”

„*Quant'è bella giovinezza
 Che si fugge tuttavia
 Chi vuol'esser lieto, sia;
 Di doman' non c'è certezza.*”
 Lorenzo il Magnifico

*Víg-vad-versengő tavaszévek,
 májuszfény-virágai első szerelemnek,
 bánattalan és bánthatatlan hősi kedélyben
 múltatott szeretkező, ölelő, táncos éjek,
 'melyeknek szívünk hajnalhasadásai
 sem vetettek véget!
 Ó, hát minden, ami történik, az lesz
 máris emlék, hiába, hogy meg még alig éltük
 történéseit az erőszakosan is szép véletleneknek!?
 Kamaszkisasszonyokról úgy hullt le a szoknya,
 mint százados aranyplátánokról a szép levélzet,
 mint dús, kupolás lombfák lombja,
 'mikor hirtelen nagyságos nyárvihar
 királyi haraggal rohanja meg a védtelen
 vadont s minden tegnapi boldog nyomot elmos,
 el, könyörtelen, hiába, hogy senki ifjú nem
 könyörgött, hogy bármi is szebb legyen,
 mint amilyen, hogy **történjünk másképpen,
 mint ahogy éppen megestek az esetek.**
 Hittük, hittem, másokkal is elhittem:
 ami történik, az az ajándék!
 Elmosódott nyomok... most... de akkor régen
 születtek új ösvények, volt bár mind céltalan,
 ó, mert nincsen holmi cél, se papírra vetett terv
 a szent, szabad, archaikus ifjúságban,
 igen, az idők futása még észrevétlen,
 a mulatság szekundumra sem szakad meg,
 a nagykorú, felnőtt félelem ismeretlen...
 Hevesen hullámozó körben lejtik táncukat
 Szent Iván éjen s a magasan lobogó tüzet
 át-átszökellik: delinek, szépnek virult **fáklyaleányok** — — —*

— — —
*Azóta lett kialudt fáklya mind:
 a hódító leányság, az igéző leányzás...
 S lett a kihívó véletlenekből befejezett Végzet,
 lett a csapongó életből sújtó, kénytelen Sors.*